

Bach aanstekelijk verpopt in labyrint

Tilburg Muziektheater

door René van Peer

Kenmerk van de voorstellingen van Frank Groothof is dat heden en verleden naadloos met elkaar verweven zijn. Meestal neemt dat de vorm aan van een klassiek verhaal dat opbloeit uit het spel van kinderen. In Het Monster van het Labyrint, zijn nieuwste voorstelling, heeft de acteur en zanger het over een andere boeg gegooid, en de muziek een modern jasje aangemeten. Gisteren kwam in een volle Tilburgse schouwburg het verhaal van Theseus en de Minotaurus voorbij, op muziek van Johann Sebastian Bach. Een rocktrio van drums, keyboard en gitaar begeleidde de handeling onder andere met delen van de Mattheus Passion.

Het was weer een pittig verhaal waar Frank zijn publiek op vergastte. Tijdens de Olympische Spelen laat de Atheense koning Aigeus de grootste concurrent van zijn eigen atleten ombrengen, de zoon van koning Minos

van Kreta. Die vraagt hulp van een goddelijke witte stier om als wraak het stadion te verwoesten, maar wordt zelf gestraft door de goden wanneer hij het beest niet als dank offert. Uit een onheilig samenzijn tussen zijn gemalin en de stier wordt een mensenetend monster geboren, dat onderdak krijgt in een doolhof en daar met Atheense kinderen gevoerd wordt tot Aigeus' zoon Theseus het verslaat.

De plot ontwikkelde zich snel. Met een minimum aan rekwi-sieten wisselde Frank van persona-ge en van lokatie. Grote blokken, als uit een buitenmaat speelset, waren achtereenvolgens een stadion, een paleis, en de doolhof. Een petje vertegenwoordigde Theseus, een helm voor Minos stond, en een veren boa voor zijn gemalin. Toen de koningin opgesloten werd stop-te Frank de boa in zijn broek-zak, waaruit ze ontsnapte door langs zijn broek (regenpijp) om-laag te glijden.

In de snelle voortgang van het verhaal vormden de liedjes welkome, goed gedoseerde rustpunten. Opvallend was hoe genuanceerd en veelzijdig de muziek benaderd was, en hoe sterk de vorm bijdroeg aan de sfeer van het verhaal. De rap waar het stuk mee begon, leek een al te voor de hand liggende keuze, maar was uiterst functioneel omdat Frank daarin de gebeurtenissen uit de doeken deed als een verslaggever. Beltonen van het mobieltje van Daedalus, het brein achter het labyrint, waren herkenbaar als een Bachriedeltje dat je dagelijks in de trein kunt horen.

Frank werkte met uitstekende, jonge muzikanten. Alleen ac-teerden ze wat stroef. Maar met alle inventiviteit, met de energie waarmee het viertal het verhaal bracht, en momenten van aanstekelijke slapstick, had de voorstelling zoveel vaart dat er anderhalf uur om waren voor je er erg in had.